

Een Causerie.

Of het den collega's gaat zoals schrijver dezes is mij niet bekend, maar ik voel me bij den aanvang van een nieuwe omvangrijke taak, van een nieuwen tijd steeds lichtelijk onder den invloed van den grooten X., den onbekenden, soms vijandigen factor, die onze berekeningen voor de toekomst soms zoo leelijk in de war kan sturen. Ik vermoed echter, dat in dezen niets menschelijks mij vreemd is, dat ik te doen heb met een algemeen verschijnsel, dat in anderen vorm b.v. bij stukadoors en dergelijke wordt aangetroffen onder de verschijnselen van Maandaghouden: klaarblijkelijk durven de lui, hetgeen hun wacht niet onder de oogen te zien en stellen ze dus hun taak zoolang mogelijk uit. Hoe dit zij, een feit is het, dat zoo vaak à posteriori blijkt, dat wel degelijk de „coming events" hun schaduw vooruit hadden geworpen en ons beïnvloed.

Onverwacht stuiten we op 'n patiente, die met het toch (zooals altijd!) zoo voortreffelijk articuleerend en afgewerkt kunstgebit, maar absoluut niet overweg kan, zoodat we haast met den historischen collega zouden uitroepen: Mevrouw, het gebit is wel goed, maar U niet! En toch, nietwaar, meenen we wel prothesen te zijn tegengekomen, natuurlijk in anderer praktijk vervaardigd, die aan de hooge eischen, die *wij* ons plegen te stellen, in 't geheel niet voldeden, maar desniettenstaande den eigenaar groote voldoening verschaffen.

En dan onze steeds gelukkende gietstukken — (herinner

U nog slechts de vergadering op den 14^{den} Olim l.l. toen collega F u n d o zijn nooit falende gietmethode demonstreerde — nu ja, op zoo'n bijeenkomst hapert er meestal iets aan apparaten of dispositie van den demonstrator, nietwaar, maar thuis . . .); de rij onzer giet-successen dan wordt plotseling verbroken door 'n doorzeeftde plaat of 'n goudregen, door de werkplaats sproeiend, overvloediger dan waarmee Zeus Danaë bekoorde.

Coming events!, geachte collega's, die we bij 't begin van 't werk reeds onder de leden hadden, zooals de likdoornlijder de sneeuwbuï van morgen.

En zoo staar ik ook nu weer en niet zonder beklemdheid in een onbekende toekomst. Wat zal onze professie dit jaar weer ten goede komen? Zal weldra de ure slaan, waarin onze kunstverrichtingen de haar toekomende populariteit eindelijk zullen deelachtig worden en een joyeuse entré van blijgestemde clientèle in onze wachtkamers zal plaats hebben, dank zij het wonderdadige Lunahypnodentoparadisacum, dat tijdens het boren onze mannelijke patienten de Houris in Mohammed's Paradijs doet aanschouwen en de bakvischjes 't mannetje-in-de-maan? Zal het komende jaar op technisch gebied ons de praktische toepassing leveren van de reeds jaren verkondigde theoriën der collega's F r e i en F r o m m m. b. H., die tot dusverre niet veel anders dan sloopersdiensten verricht hebben bij 't afbreken van het articulatiëwerk, dat door anderen moeizaam was geconstrueerd? Zal ons in de aanstaande periode worden geschonken het „cement der toekomst", dat aan zelfs meer dan de strengste Millersche eischen voldoet, en de misera plebs gelegenheid zal geven zich voor luttele kopeken het gebit te doen restaureeren? Alles open vragen, waarop de tijd het antwoord zal geven.

En de kolommen van dit Tijdschrift, dat dan toch het orgaan bedoelt te zijn van wat daar woelt en werkt en bereikt wordt in de tandheelkundige kringen van ons vaderland; wat zal dáármee geschieden? Zal het Tijdschrift niet alleen

kunnen blijven bestaan, maar zelfs nog vooruit gaan en prijken met de origineele bijdragen van den Nederlandschen tandartsenbent?

Laten toch de collega's vooral niet denken, dat hunne medewerking kan worden gemist; elk drage naar vermogen bij en deele van zijn ervaringen mede. Niet steeds mag men de commissie van redactie alléén laten staan in haren strijd om het Tijdschrift zijn aantrekkelijkheid te doen behouden. 't Heeft wel eens den schijn alsof de collega's denken, dat het Tijdschrift een privaat-onderneming is van de heeren, die de uitgave op zich hebben genomen en dezen al heel blij mogen zijn, wanneer het aantal abonné's en advertenties toeneemt, zoodat aan het eind van 't jaar het nadeelig saldo over de commissieleden verdeeld, per hoofd niet àl te groot is. Niets echter is minder juist dan dit, het Tijdschrift kan op den duur slechts redenen van bestaan hebben, wanneer de Nederlandsche tandheelkundigen in zijn kolommen wat te zeggen hebben en dit dòn ook. En nu werpe men mij niet tegen, dat niet ieder litterair is aangelegd! 't Gaat er mee als met het houden van voordrachten of demonstraties op vergaderingen: niet ieder is voor redenaar in de wieg gelegd of bezit de noodige kalmte om ten overstaan van een aantal vaak kritisch aangelegde vakgenooten een subtiële kunstverrichting tot een feilloos eind te brengen. In ieders praktijk echter komen gevallen voor het beschrijven waard; elk vakman past een of ander handigheidje toe, dat hem heen helpt over een moeilijkheid, waarmee ook een collega geen raad weet; elk op zijn beurt komt voor vraagpunten te staan en zou gaarne zijn licht bij meer geroutineerden willen opsteken. Hun allen biedt het Tijdschrift gastvrijheid aan en alle partijen zullen er wèl bij varen.

„Elck wat wils” zij 't parool; de onderwerpen liggen voor 't grijpen. Wat denken de collega's b.v. nu eigenlijk van de moderne giettechniek voor zoover ze betreft het maken van gebitplaten? Zijn de resultaten constant goed d.i. kan men immer zingen: Wohl, nun ist der Guss gelungen!?

Passen de platen heusch beter dan geperste of gestampte? En hoe staat 't in werkelijkheid met de veel geprezen elasticiteit?

Op operatief gebied: wat is nu eigenlijk de beste wortelvulling? Vindt de Rumpel'sche paraffine-methode, eenvoudig en doeltreffend als ze is, reeds veel toepassing? Schrijver dezes kan niet anders doen dan haar aanbevelen.

En als we soms, (ik durf in onze conserveerende aera 't woord haast niet uitspreken) nog eens tot extractie moeten overgaan, what about the lower jaw? Is de mandibulaar-anesthesie à la F i s c h e r reeds gemeen goed aller gelegenhedsridders van den forceps geworden? Te dezen opzichte kunnen onze patienten nach berühmtem Muster niet wachten — geen dag en geen nacht; want 't resultaat is verbluffend.

Slechts enkele grepen deed ik uit de vraagstukken, die in de laatste jaren in mijn praktijk actueel zijn of waren. En leg ik het oor te luisteren naar wat in zusterpraktijken omgaat, dan hoor ik, dat menig collega eveneens met deze en dergelijke moeilijkheden worstelt. En dat nog wel collega's met een langdurigen en eervollen staat van dienst. Hoe moeten dan soms de jongere vakgenooten er voor staan, die, wat ze aan jeugdig elan en ondernemingsgeest vóórhebben, soms ruimschoots geneutraliseerd zien door gebrek aan ervaring. Maar dit doet me denken aan een andere reden, die velen noopt geen mededeeling te doen van hetgeen ze kennen en kunnen: bescheidenlijk oordeelen ze dit van zoo weinig belang; ieder ander weet dit reeds lang, zeggen ze. Geloof dit niet al te gauw, mijn vrienden, zonder U tot zelfoverschatting te willen verleiden meen ik toch wel U te mogen zeggen, dat langjarige ervaring mij met vrijmoedigheid doet beweren, dat, afgezien van de meest elementaire vakkennis, er geen vijf collega's zijn, wier kennis en kunnen elkaar volkomen dekken. Geen mededeeling haast of ze kan hier of daar een vruchtbaren bodem vinden en nut stichten.

Nog kort geleden bleek het me, dat een collega, die niet

gaarne voor achterlijk zou worden versleten en reeds 'n paar jaar in de praktijk is, nog nooit van spence metaal gehoord had, laat staan dan er mee gewerkt. En zoo zou men tal van voorbeelden kunnen opsommen, waaruit blijkt dat men niet àl te bescheiden behoeft te zijn en 't kennen van anderen, evenmin trouwens als eigen capaciteiten, niet moet overschatten.

Hoe dit alles zij: men zou mogen verwachten, dat een vloedgolf van bijdragen, ophelderingen, tricks en vragen voortdurend de commissie van redactie pleegt te overstroomen — terwijl het tegendeel waar is. Moge deze mijne causerie een stimulans geven aan hen, die tot dusverre hebben moeten derven le plaisir de se voir imprimé, want zonder ruime medewerking uit den kring der tandheelkundige vakbroeders kan het Tijdschrift 't op den duur niet stellen.

Hebben de collega's werkelijk niets te zeggen, laten we dan ook niet den schijn aannemen, als zou er behoefte bestaan aan een Nederlandsch Tijdschrift voor Tandheelkunde.

H.

B.